

Arrest

nr. 227 317 van 10 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Mont Saint-Martin 79
4000 LIEGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 18 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LIBRECHT, die loco advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: N.N.

Voornaam: P.A.e Geboortedatum: 27.02.1980 (...) Nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 0 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

De politie van PZ Zuid trof betrokkene aan terwijl zij aan het werk was in de keuken van het restaurant MBOA MBOKA. Zij oefende arbeid uit zonder over de nodige documenten te beschikken. De sociale inspectie zal een navolgend pv opstellen over dit feit van zwartwerk.

Artikel 74/14: Reden waaróm geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

De politie van PZ Zuid trof betrokkene aan terwijl zij aan het werk was in de keuken van het restaurant MBOA MBOKA. Zij oefende arbeid uit zonder over de nodige documenten te beschikken. De sociale inspectie zal een navolgend pv opstellen over dit feit van zwartwerk.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeksters op, “SCHENDING VAN ARTIKEL 5.2 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS PD. 04.11.1950, VAN ARTIKELEN 30 EN 191 VAN DE GRONDWET EN ARTIKELEN 39§2, 44, 43 EN 44BIS VAN DE WET DD. 18.07.1966 OVER HET GEBRUIK VAN TALEN IN ADMINISTRATIEVE AANGELEGENHEDEN”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Volgens artikel 5.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens dd. 04.11.1950, * Toute personne arrêtée doit être informée, dans le plus court délai et dans une langue qu'elle comprend, des raisons de son arrestation et de toute accusation portée contre elle».

Artikel 30 van de Grondwet bepaalt dat: "L'emploi des langues usitées en Belgique est facultatif; il ne peut être réglé que par la loi, et seulement pour les actes de l'autorité publique et pour les affaires judiciaires ».

Artikel 191 van de Grondwet luidt: « Tout étranger qui se trouve sur le territoire de la Belgique jouit de la protection accordée aux personnes et aux biens, sauf les exceptions établies par la loi»

In casu heeft verzoekster het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten op 27.06.2019, afgegeven door de lokale Politie van de politiezone Brussel-Zuid, dat wil zeggen in het Hoofdstedelijk Gewest. I-let is een tweetalig gebied.

De beslissing wiens beroep echter uitsluitend in het Nederlands is opgesteld, hetgeen niet voldoet aan de voornoemde wettelijke bepalingen.

De verzoekster spreekt in het Frans. De taal van haar asielprocedure was Frans. De beslissing had geschreven moeten zijn in het Frans, of in het Frans en in het Nederlands.

Het eerste middel is gegrond."

2.2. Artikel 5.2 van het EVRM luidt als volgt: *"Een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan."* De bestreden beslissing is een administratieve beslissing en houdt geen daad van vervolging in. De opgeworpen schending van artikel 5.2. van het EVRM mist dan ook feitelijke grondslag.

2.3. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg aangaande de wijze waarop de artikelen 39,§2, 43, 44 en 44bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werden geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.4. Verzoekster valt erover dat ze een Nederlandstalige beslissing krijgt in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest daar waar ze Frans spreekt en haar asielprocedure ook in Frans verliep. Volgens verzoekster moest de bestreden beslissing dan ook opgesteld zijn in het Frans of minstens tweetalig zijn.

2.5. Het is niet omdat de asielprocedure van verzoekster, die ze destijds opstartte in 2011, in het Frans verliep, dat elk bevel om het grondgebied te verlaten dat daarna gegeven wordt, eveneens in het Frans moet worden opgesteld. Blijkens het administratief dossier werd de asielprocedure van verzoekster negatief afgesloten op 20 februari 2012 met een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd op 13 december 2017 naar Kameroen gerepatriëerd. De bestreden beslissing werd hierna getroffen, na haar terugkeer op Belgisch grondgebied die zij zelf situeert in januari 2018. Het blijkt niet dat verzoekster na haar terugkeer tot op heden een asielprocedure heeft opgestart. Voor zover verzoekster dus zou doelen op de toepassing van artikel 51/4, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te werpen dat deze bepaling niet van toepassing is op verzoeksters geval. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan niet worden beschouwd als een *"daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied"*, met name een bevel om het grondgebied te verlaten dat volgt op een beslissing die getroffen werd in de asielprocedure (cf. RvS 10 januari 2017, nr. 236.991).

2.6. De bestreden beslissing is geen beslissing waarvan verzoekster de taal kan eisen conform het gestelde in artikel 41, §1 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is immers geen beslissing die getroffen werd op grond van een aanvraag, maar wel een ambtshalve genomen maatregel die getroffen werd op grond van vaststellingen in het licht van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de beslissing ter kennis is gebracht door inspecteur H. van de lokale politiezone Brussel Zuid en dat dit dus Brussel-Hoofdstad betreft.

De toepasselijke bepalingen van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (Wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken) zijn in dit geval artikel 39, § 1, juncto artikel 17, § 1, A.6°, juncto B.3°.

Artikel 39, §1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken luidt als volgt:

“§ 1. In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17,§1, van de desbetreffende wetten luidt als volgt:

“§ 1. In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied : de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden : de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste : de hierna onder B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en :

1° een ambtenaar van de dienst betreft : de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend : de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet : de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt bij zijn hoofdtaal.

§ 2. De dienstorders en de onderrichtingen aan het personeel, zomede de formulieren en drukwerken voor de binnendienst worden in het Nederlands en in het Frans gesteld.

§ 3. In zijn betrekkingen met de diensten uit het Nederlandse of het Franse taalgebied, gebruikt iedere plaatselijke dienst uit Brussel-Hoofdstad de taal van dat gebied.”

2.8. Uit bovenstaande bepalingen blijkt dat er geen grondslag is voor verzoeksters verwachting dat de bestreden beslissing zou worden genomen in het Nederlands én het Frans. De beslissing diende wel te worden genomen in de taalrol van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen. In casu werd de bestreden beslissing genomen door attaché L. N. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat deze attaché, die zich van het Nederlands heeft bediend om de bestreden beslissing op te stellen, geen deel zou uitmaken van de Nederlandse taalrol.

2.9. De bestreden beslissing is dus op wettige wijze in het Nederlands genomen.

2.10. Aangezien verzoeksters geval onderhevig is aan de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken ziet de Raad niet in op welke wijze de artikelen 30 en 191 van de Grondwet werden geschonden door de bestreden beslissing.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.11. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de “ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29.07.1991 BETREFFENDE DE FORMELE MOTIVATIE VAN DE ADMINISTRATIEVE AKTEN VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET EN VAN ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS”.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten, stelt in haar artikel 2 dat de administratieve akten van de administratieve overheden bedoeld in het artikel 1 het voorwerp moeten zijn van een formele motivatie.

In overeenstemming met het artikel 3 van de wet van 29.07.1991, bestaat de geëiste motivatie in de aanduiding in de akte van de consideraties van recht en feit De motivatie moet adequaat precies en pertinent zijn, ttz. aan de feiten beantwoorden en in geen enkel geval een eenvoudige motivatie van subjectieve appreciatie zijn (E.C. 07.06.1995, nr. 53.583; C.E. 05.07.1995, nr. 54.317; CM. 07.09.1995, nr. 55.056; C.E. 16.01.1996, nr. 57.531).

De motivatie moet op werkelijke feiten berusten en niet op een beoordeling van de waarde van het verhaal a priori als vals beschouwd (CE, 26.08.1994, nr. 48.810).

De motivatie moet des te meer nauwgezet zijn als ze uitkomt op de conclusie dat de vraag duidelijk niet gegrond is (C.E., nr. 56.754, 08.12.1995; C.E. nr. 57.708, 22.01.1996).

In dit geval de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie, dd. 27.06.2019, beantwoord niet aan de noodzakelijke eisen door de voornoemde disposities.

1) De beslissing beklagt zich erover dat de verzoekster niet in hei bezit was van een geldig paspoort en niet van een geldig visum,/ verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. De Politie van PZ Zuid trof betrokkene aan terwijl zij aan het werk was in de keuken van het restaurant [M.M.]. Zij oefende arbeid uit zonder over de nodige documenten te beschikken. De sociale inspectie zal een navolgend pv opstellen over dit feit van zwartwerk. De beslissing beroept zich op artikel 7, alinea L 1° en 8°, van de Vreemdelingenwet.

Overwegende dat de verzoekster die overwegingen formeel betwist Ze verblijft illegaal in België; ze weet heel goed dat ze niet in het zwart kan werken Het restaurant is eigendom, van een vriend. De verzoekster om in de keuken te zijn, om haar vriend bij zijn afwezigheid te helpen, om de, kip te bereiden. De beslissing toont niet de zwartwerk van de verzoekster.

Eenzijds is de motivatie van de betwiste akte zuiver gestereotypeerd.

Zulk een motivatie met leemten gelijk staat met een afwezigheid, van motivatie.

2) De beslissing is gebaseerd op artikel 74/14 § 3 van de wet van 15.12.1980 over vreemdelingen. De Belgische Staat verklaart dat betrokkene sinds een jaar in België beweert te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Er bestaat een risico op onderduiken.

Terwijl de beslissing onvoldoende is gemotiveerd over dit vermeende risico op onderduiken.

Het is niet omdat de verzoekster geen nieuwe procedure heeft ingevoerd dat het risico op onderduiken is aangetoond.

Deze motivatie alleen rechtvaardigt niet het bevel om het grondgebied te verlaten.

3) De Belgische Staat beweert dat betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Overwegende dal verzoekster geen document is gevraagd.

Deze motivatie kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet baseren.

4) Deze beslissing is bovendien in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, die bepaald dat: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

De Belgische Staat heeft het gezinsleven of de gezondheidstoestand, van de verzoekster niet in twijfel getrokken.

Met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet ook rekening worden gehouden.

De Raad van State overwoog in een arrest 239.259 dd. 28.09.2017 dat: "Il ressort de ce qui précède que la partie adverse doit s'assurer, dès la prise d'un ordre de quitter le territoire. et donc avant l'adoption d'éventuelles mesures de contrainte, que son exécution respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des Droits de l'Homme » (CE, 239.259, 28.09.2017).

De Belgische Staat heeft de situatie van verzoekster op grond van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet echt onderzocht.

Het tweede middel ontnomen van de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, betreffende de formele motivatie van de administratieve akten, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, is ernstig."

2.12. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel 3 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.13. Uit de bestreden beslissing blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt op grond van twee juridische motieven, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet. Bij elk van deze twee juridische motieven figureren feitelijke overwegingen die verzoeksters zaak kenmerken. Verder wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven zonder uitvoeringstermijn. Deze beslissing steunt op één juridisch motief, met name, artikel 74/14, §3, 1° (risico op onderduiken) van de Vreemdelingenwet. De toepassing van voormelde bepaling wordt verder opgesplitst in de toepassing van artikel 1, §2, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet (objectieve criteria inzake het risico op onderduiken). Bij elk van deze juridische motieven figureren opnieuw de feitelijke overwegingen die verzoeksters zaak kenmerken.

2.14. Verzoekster acht de motivering van de bestreden beslissing "gestereotypeerd" en is van oordeel dat "Zulk een motivatie met leemten gelijk staat met een afwezigheid, van motivatie". De Raad kan verzoekster echter niet volgen in haar betoog. Uit het gestelde in punt 2.13 blijkt duidelijk dat de motivering van de bestreden beslissing toegespitst is op verzoeksters zaak. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.15. Waar verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.16. Verzoekster betwist dat ze in het zwart aan het werken was, doch deze kritiek doet niet ter zake. De beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven wordt reeds voldoende geschraagd door de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekster niet in het bezit was van een geldig paspoort en van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Verzoekster betwist deze vaststellingen niet. Haar kritiek op de verwijzing naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 8° van de Vreemdelingenwet kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.17. Zoals gezegd wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven zonder uitvoeringstermijn (cf. punt 2.13.). De vaststelling dat er een risico op onderduiken bestaat wordt gegrond op de volgende overwegingen:

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds een jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.”

2.18. Verzoekster kan voormelde vaststellingen bezwaarlijk aan het wankelen brengen door haar simpel betoog, *“Terwijl de beslissing onvoldoende is gemotiveerd over dit vermeende risico op onderduiken. Het is niet omdat de verzoekster geen nieuwe procedure heeft ingevoerd dat het risico op onderduiken is aangetoond. Deze motivatie alleen rechtvaardigt niet het bevel om het grondgebied te verlaten.”*

Het is niet omdat verzoekster de overtuiging heeft dat het niet voeren van een procedure niet op een risico op onderduiken wijst, dat de Raad de toepassing van dit wettelijk objectief criterium voor een risico op onderduiken zoals voorzien in artikel 1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet aan de kant moet schuiven. Dezelfde vaststelling maar dan voor artikel 1, §2, 3° van de Vreemdelingenwet geldt voor verzoeksters betoog, *“Overwegende dat verzoekster geen document is gevraagd. Deze motivatie kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet baseren.”* Het is aan verzoekster om zich aan te melden bij de gemeente, waarbij ze dus niet passief kan afwachten totdat haar om een document wordt gevraagd.

2.19. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij op om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de vreemdeling. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tijdens haar gehoor door de politie op 27 juni 2019 heeft aangegeven sedert één jaar in België te zijn, haar land verlaten te hebben voor etnische problemen, diabetes te hebben en hiervoor medicatie te nemen (tabletten, geen insuline). Gelet op het voormelde ziet de Raad niet in wat de grondslag is van de verwachting van verzoekster dat er rekening zou worden gehouden met het hoger belang van het kind en een gezins- en familieleven. Voor wat betreft haar gezondheidstoestand blijkt niet dat verzoekster heeft aangegeven dat zij hierdoor niet terug naar haar herkomstland kan en dat met deze problematiek rekening diende te worden gehouden. De Raad merkt nog op dat er tot op heden geen aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen werd ingediend.

2.20. Voor wat betreft de aangehaalde etnische problemen in haar land: deze worden tot op heden niet aangetoond met een begin van bewijs. In een situatie waarbij een eerdere asielprocedure werd afgesloten, verzoekster gerepatrieerd werd naar haar land van herkomst en vervolgens terugkeert en gedurende één jaar geen enkele procedure opstart m.i.v. een asielprocedure, kan verzoekster bezwaarlijk verwachten dat de verwerende partij rekening houdt met de aangevoerde etnische problemen in haar land, dit in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.21. In een derde middel werpt verzoekster op, *“SCHENDING VAN HET PRINCIPE VAN RESPECT VAN DE RECHTEN VAN DE VERDEDIGING, DE GOED ADMMINISTRATIE. VAN BILLIJKE PROCEDURE EN VAN HET CONTRADICTOIR ALS ALGEMENE RECHTSPRINCIEPEN”.*

Verzoekster betoogt als volgt:

“De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie, van 27.06.2019 schendt het principe van respect van de rechten van de verdediging schendt, van de goede administratie, van de billijke procedure en het contradictoir als algemene rechtsprinciepen;

C.1. Verwijdering naar het land van afstamming

De redenering van de Belgische Staat is volledig bedrieglijk.

Indien het hevel het grondgebied in uitvoering moest gedaan worden. zou de verzoekster in de volledige onmogelijkheid verkeren terug naar België te gaan.

De Kameroense overheden zullen nooit de verzoekster een visum afleveren van terugkeer gezien haar mislukte naar België.

Rekening houdend met de al geleden vervolgingen, heeft de verzoekster geen interesse zich bij de Kameroense overheden te melden.

De Belgische Staat beschikt over geen enkele dwingende macht bij de Kameroense overheden om de verzoekster te lokaliseren en haar terugkeer te organiseren.

De Belgische Staat heeft niet het dossier van de verzoekster met de nodige aandacht onderzocht

Indien zelfs, niet onmogelijk, de verzoekster terug in België zou geraken, dient men zich de vraag te stellen welke standpunt de Belgische autoriteiten zouden innemen (tijdelijke toelating tot verblijf herneming ab initio van de asielprocedure?...).

C.2. Flagrante schending van de rechten van de verdediging

De argumentatie van de Belgische Staat, indien ze weerhouden zou worden, zou een ernstige hindernis aan de verdediging van de verzoekers vormen.

De afgelegenheid van deze in hun land van herkomst praktisch maken alle contacten onmogelijk met hun advocaat Het gaat hier om een zware schade aan de rechten van de verdediging.

De procedure eist een onafgebroken en regelmatige relatie tussen de verzoekster en haar advocaat.

De advocaat moet zich op alle ogenblikken kunnen onderhouden met zijn kant om de toestand van zijn dossier te kunnen bespreken en de te volgen procedure in te zien.

De aanwezigheid van een tolk anderzijds is onontbeerlijk om de gezegden van de verzoekers te vertalen.

In dit geval, de verwijdering van de verzoekster naar Kameroen alle contacten zou teniet doen met haar advocaat De verzoekster zou zich zo beroofd zien van het elementair recht om haar verdediging te verzekeren in het kader van de huidige procedure.

Daarboven de verzoekster gewettigd angst heeft voor haar leven rekening houdend met de reeds ondergane vervolgingen in Kameroen. Ze zou zich verplicht zien in haar eigen land te verschuilen en zich door de Kameroense overheden te doen vergeten.

Gezien dat het derde middel ontnomen aan de schending van het principe van respect van de rechten van de verdediging, de goede administratie, van de billijke procedure en het contradictoir als algemeen rechtsprincipe dan ook gegrond is."

2.22. De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij aandacht zou moeten hebben voor de terugkeer van verzoekster naar België waarbij hij subsidiair niet inziet waarom verzoekster in de "volledige onmogelijkheid" zou zijn om terug naar België te komen. Elke vreemdeling kan naar België komen voor zover hij in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig Schengenvisum. Voor verzoekster veronderstelt dit dan wel dat zij eerst de opheffing of opschorting verkrijgt van het inreisverbod waaraan zij sedert 27 november 2017 onderhevig is. De Raad stelt verder nog vast dat een eerdere repatriëring van verzoekster naar Kameroen haar alvast niet verhinderd heeft om terug te keren naar België. Verder is het niet aan de Kameroense autoriteiten om een Schengenvisum toe te kennen. De Raad ziet dan ook de relevantie niet in van het – overigens ook niet meer dan een bloot – betoog van verzoekster "De Kameroense overheden zullen nooit de verzoekster een visum afleveren van terugkeer gezien haar mislukte naar België. Rekening houdend met de al geleden vervolgingen, heeft de verzoekster geen interesse zich bij de Kameroense overheden te melden."

2.23. Als verzoekster een verblijfsmachtiging wenst te verkrijgen of een asielprocedure wenst te doorlopen komt het haar toe deze procedures op te starten. Het komt niet aan de Belgische overheden

toe om procedures te initiëren te haren behoeve omdat verzoekster “*geen interesse [heeft] om zich bij de Kameroense overheden te melden*”.

2.24. Verzoekster kan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat een verwijdering een “*zware schade*” toebrengt aan haar rechten van verdediging omdat deze elk contact met de raadsman onmogelijk maakt. De Raad ziet niet in waarom moderne communicatiemiddelen verzoekster niet in staat zouden stellen om contact te houden met haar advocaat vanuit het land van herkomst zodat ze “*de toestand van het dossier kunnen bespreken en de te volgen procedure in te zien*”. De Raad ziet ook niet in welk belang verzoekster heeft bij dit onderdeel van het middel, daar niet blijkt en verzoekster ook niet aantoonde dat ze verwijderd werd alvorens onderhavig beroep beslecht werd. Waar verzoekster opwerpt, “*De aanwezigheid van een tolk anderzijds is onontbeerlijk om de gezegden van de verzoekers te vertalen*” dient de Raad op te merken dat verzoekster niet aanwezig was op de terechtzitting.

2.25. Waar verzoekster ten slotte nog stelt “*Daarboven de verzoekster gewettigd angst heeft voor haar leven rekening houdend met de reeds ondergane vervolgingen in Kameroen. Ze zou zich verplicht zien in haar eigen land te verschuilen en zich door de Kameroense overheden te doen vergeten.*” is dit niet meer dan een bloot betoog dat bezwaarlijk een schending kan aantonen van artikel 3 van het EVRM. Voor het overige volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 2.20.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA